

לאחר כמה קריאות אזהרה שלא הועילו. או יצא נחום מהמכונת, עצר בעד מורחי מלירות בבורחים, הבטיח כי ימסור את שמו תיהם וכתובותיהם במשטרה. הסמל היסט לרגע, הסכים.

בינתיים מצאו יתר השוטרים כי ארבעת השקיים שהיו במכונת לא הכילו להם, כפי שנאמר תחילה, אלא בשר בקר שחוט וש מונה רגלי פרה. מורחי, שביקש מהזוג ל הלוחת אליו לתחנת המשטרה נתקל בהתנגדות נשית דוקא: שושנה החלה לחבוק, התחננה לפניו כי לא ימסור את העניין לתחנת המש טה אחר, הציעה לו לדבריה לקבל מידה גם טכום כסף. מורחי סרב כמובן, הרביל את השניים למשטרה, שם הוציא מיסת גייר ועפרון, פנה אל נחום, ביקש ממנו את שמות שני הבורחים וכתובותיהם, כפי שהבטיח. "אינני מכיר אותם כלל", הייתה התשובה. התוצאה: הזוג נאשם לפי ארבעה סעי פים: 1. החזקת בשר שלא כחוק. 2. נהיגה רשלנית. 3. הכשלת שוטר בעת מילוי תפ קידו. 4. הבטחה למתן שוחד.

הווי

העוורת ילדה בן

שכניה של משפחת חלבי בשכונת התקוה, תל-אביב, פקחו, לפני שבועות מספר, את עיניהם לרוחחה למראה מחזה שמח-עצוב.

מניגור לויצקי, חיים שמחון ומניגור דורון השעור: 10 מול 1

המחזה: מסיבת יום הולדת. בעל המשחה לא הבין אמנם את המתרחש סביבו אותה שעה, כי היה רק בן שנה אחת. אולם השכנים שלחו מבטי ועף לעבר הבית בן שני החדרים בו נערכה המסיבה, קיללו נמרצות את בעליו.

כי באותה שעה שהצלה פקדה את החור גנים, ירבה על רצפת חדר המדרגות אשה כבת 40, הטיפחה חרישית. היתה זו אסתר חלבי שבאה ארצה עם בעלה אברהם לפני 15 שנים מעיראק, הולידה לו שני בנים ובת. משך שנים הלך הכל למישרון, עד שאברהם שלא היה צעיר ביותר (50) הכיר נערה לא מכוברת ביותר, (23) החל לדבריה השכנים, לחיות עמה ללא קידושין ומבלי להתחשב ביותר בדעתה של אסתר.

תחילה היתה לו אמתלה נוחה. הנערה החדשה, דוריס, שימשה בביתו כעוזרת, ותו לא. אולם כאשר בקע לפני שנה קול בכיו של חינוך מבית חלבי, ידעו כבר כל השכנים כי ה"עוורת" ילדה בן.

השבוע פנו עשר משפחות הדרות בש כנות, במכתב לרבנות הראשית ולמחלקה הסוציאלית, גוללו את סבלה של אסתר, הנרמסת בביתה כשפתה על ידי בעלה, נא לצת להתגורר במטבח, ללא מטה או כסא. ילדיה, טענו השכנים, הוצאו על ידי אברהם מבית הספר כדי להסוך כסף, בעוד הבן הבכור (17) נדרש להביא את כל משכורתו החדשית (90 לירות) לביתו, לכלכל בה את אמו האומללה.

לאחר שיבדקו הרבנים את אמיתות האשמה והמחלקה הסוציאלית של עיריית תל-אביב תיווכת כי מצבה של אסתר מעורר באמת דאגה. עלול אברהם, שהוא פקיד דואר ותיק, האשם בגימיה.

פי אלבום הפושעים במשטרה, הצביעה על חיים שמרס, כנהג מכונת המשא. לרונג כמרים צלולים. שמרס נעצר, נח קר ושחרר. כמה ימים לאחר מכן נרצח. לחוקרים היה ברור כי שמרס נידון למתח על ידי בית הדין של העולם התחתון. הסבות היו יכולות להיות, לדעתם: הלשנה, בגידה או מעילה. על כל פנים היתה זו הודמנות נוחה לערער במידת האפשר את יסודותיו של מבצר הפושעים. המשטרה חיפשה מלשון. היא מצאה אותו. שלשה צעירים, אליהו (ה) גינגי (גולדברג, יהודה פיין ואהרן (א-אר) צייקי) רוננבאום נעצרו, הואשמו על ידי התביעה בבצוע הרצח.

השבוע, כאשר החל להתברר דינם בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, לפני הנשיא נתן בר-זכאי ושני שופטים יועצים, נערכו לקרב זה מול זה, פרקליט המחוז ישראל גורני וסניגור אשר לויצקי שאך סיים את הגנתו על חיים שמחון (ראה לעיל).

לגורני היתה זו עבודה לא קלה. היה עליו להסתמך במדה רבה על גריגורי חול בנעלים, על חוש-ריחו של הכלב המפורסם דגון, על מסדרי ויהוי, על הלשנתו של איש הי עולם התחתון.

מאידך, היה לויצקי מאושר לרונג במים הצלולים. בחכתו הארוכה הצליח לעתים קרו בות לטשטש קמעה את הנקודות החזקות המועטות שהיו בעדיות. הוא החזיר מדי פעם בפעם חיוך כפול לעומת חיוכו של

סיפוני האניות. לדעתנו, יש להילחם בכך בכל מחיר, כדי לאפשר את ביצוע הבחירות בהקדם.

משפם

בגלימות שחורות

לו נמצא בישראל אדם בעל יוזמה, יכול היה להרויח השבוע הון בהתערבות על גורלו של הרס"ר חיים שמחון (העולם הזה 816). כמובנה היה קובע את היחס, בערך, בשעור של 10 ל1, לטובת הויכוי. השאלה לא היתה, כמעט, אם שמחון היה אשם או לאו — על התשובה לכך היו רוב בני הארץ תמימי דעה. השאלה הא מיתית היתה: יחויב בדין או לא? כי ה סניגור אשר לויצקי הצליח להעמיד לפני השופטים (הקהל) אפשרויות כה רבות, עד כי הכל היה תלוי באמונתם הפרטית של השופטים. הם יכלו להאמין לאותו נער זהב חיפאי, "כושני", ולבן בעל בית-הקפה המפוקפק בסכריה, אלי עבאדי. והם יכלו להאמין לרס"ר, שלא שינה את הבעת-פניו במשך כל שעות המשפט, ישב דומם וחסרי רגשות כפסל.

באולם, בו ישבו צפופים המאשרים ה מעטים שוכו ל"מספרים", ובני משפחתו הגדולה של הנאשם, הודיעו שלשת עוטי הגלימות השחורות למי האמינו. הם דנו פה אחד את הרס"ר לשבע שנות מאסר — עונש קל למדי בהשוואה לפשע שיוחס לו.

4 ירות. 3 חשודים

באחד הלילות לפני שמונה חודשים, הדרהו ארבע יריות אקדה מעבר שפת ימה השומם של בתיים. על החול להח, בתוך שלולית דם גדולה, שכב בלי רוח חיים, צעיר בן 25, חיים שמרס, תושב יפו, נשוי ואב לשני ילדים (העולם הזה 780).

כמחצית השעה לאחר מכן היתה כל המש טרה הפלילית של מחוז תל-אביב על גלגלים הניעה את מכוניות השיטור שלה, גייסר את כל הכוחות שעמדו לרשותה. הצייד הר דול לתפיסת הרוצח החל. אהוד ספורטה ויונה גילבין, שני החוקרים הראשיים של מטה המחוז, עמלו אותה שעה כדי לחבר את הטבעות המפורזות של ה שרשרת שעמדה להוביל אותם לגילוי התע לומה. הם היו בקיאים היטב בנעשה בת חומיו של העולם התחתון, הכירו כמעט כל פושע מועד, מבריה או פורק. אולם הפעם היתה זו משימה לא קלה, כי שבת עצמו היה פעיל במעשים בלתי כשרים, שותף בגניבת הבדים הגדולה מבית האריגה תלונה מודל כמה ימים לפני הרצח.

חיים שמחון (כבול) בדרכו לבית-המחור ההחלטה: 3 נגד 0

היתה זו גנבה, שלדעת המשטרה, בוצעה במתוכנן על ידי חבורת פורצים מגושה שלא השאירה עקבות במקום. אולם כעבור ימים ספורים נתגלה חלק מהסחורה הגנובה בביתה של מרים זאובר ביפו, אשה בגיל העמידה, שטענה כי כמה צעירים, שהציגו עצמם כסו חרים, ביקשו להרשות להם את אחסנת הסחורה בביתה למשך ערב אחד. כאשר נתבקשה האשה לזהות את "הסוחרים" על

בבקשת עורה, לעמוד על המקח עם ועד עובי דיו במזונן הכנסת עד חצות הלילה, לבקש עורת הצבא בשרותים היגיניים. בסוף השבוע היה הטלוי, שעמד לאחות את עסקי העיריה, מוכן. אחר ישיבה נוספת שארכה עד שעה 2 אחר חצות, קרא ועד ה עובדים לחבריו לחזור לעבודה, התנאים: משכורת מאי תשולם תוך שבוע.

בחוודשים הבאים תשולם המשכורת לא מאוחר מה-18 לחודש. אשר לקופות הגמולים ומס מקביל, תר קם ועדה, שתציע תוך חודש, את האופן המהיר ביותר, להחזרת החובות. למחרת, החלו פועלי הנקיין לפנות את הרחובות מאשפה.

הים

ריח חומר נפץ

הרי שביחת הימאים דעכו לאיטם. התי פרצויות קלות של זעם והתמרמרות שאירעו על ספוני אניות ישראליות, לא היו עוד חדשות לעתונאים הרעבתנים. לכאורה, נדמה היה כי סיומה של השביתה ומיניה של ועדה מארגנת הסתדרותית שתפקח על איגוד הימאים — חיסלו את הפרשה לתקופה ארוכה.

טרייק קטן. כשהחליטו אנשי אותה ועדה, לפני כחודש ימים, לקיים סוף סוף את הבחירות למועצת איגוד הימאים התייח סו ימאים רבים להחלטה בחשד נסתר. החשד נמוג במקצת כשנבחרה ועדת בחירות שכללה בין חבריה שני ימאים, מפעילי שביחת הימאים לשעבר.

בתחילה התנהלו ההכנות לבחירות כסדרן, עד אשר הוחלט לפתע על שינוי חוקת ה בחירות בקשר לימאים בעלי זכות בחירה. ההחלטה קבעה בין השאר כי, חבר איגוד העובד לפחות שלשה חודשים במקצוע, הנו בעל זכות בחירה. כן נכללו בהחלטה זו גם חברי האיגוד אשר עבדו לפחות שלש שנים בים ועובדים כיום בחוף בעבודה הק שורה בים. דעת הימאים המתמרמים: הי דוש זה הוא "טרייק" קטן של הועדה המ ארגנת החששית פן לא ישיגו מצדיה את הרוב הדרוש.

חברי ועדת הבחירות הגישו ערעור על ההחלטה למרכז האיגוד הארצי, שסען כי ההחלטה נעשתה בהתאם לחוקת ההסתדרות. תוצאות הערעור טרם נודעו. תותח כבר. בינתיים גייסה הועדה ה מארגנת תותח כבד לעזרתה בתעמולת הב בחירות. התותח: שר החוף משה שרת, שהוזמן לחיפה להרצות בפני הימאים. שר החוף העלה באוב את נשמת שביחת ה

ימאים. השמיצה קשות; אמר בין השאר: אפשר להתפלג מעצם המחשבה על אפשרות של שביחת כזאת. מספר ימאים ביקשו את רשות הדיבור, קמו לענות למרצה. השאר נשארו לשבת באדישות גלויה. אמרו ימאים מנאמני הכינוס לשעבר, ומי שהיו פעילי השביתה: "המרידות והאדי שות בין הימאים הגיעו לרמה בה היו לפני השביתה הגדולה. ריח חומר נפץ נישא על